

[Justitsministeren.]

forening for Laan mod sekundært Pant i faste Ejendomme paa Landet i Jylland.

Formanden for Kontrolkomiteen for Jydsk Landhypothekforening har meddelt Justitsministeriet, at Foreningen bl. a. som Følge af den herskende Landbrugskrise er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, derunder at indfri de pr. 1. Januar 1932 forfaldende Rentekupons og at tilvejebringe det til Fyldestgørelse af de statutmæssige Udtrækninger nødvendige Beløb. Foreningen er derfor udsat for at kunne blive erklæret konkurs i Begyndelsen af næste Maaned. Da dette vilde medføre stor Skade og Fortræd, tillader jeg mig at foreslaa, at Justitsministeren bemyndiges til at bestemme, at der indenfor et nærmere angivet Tidsrum, dog ikke ud over een Maaned fra den 1. Januar 1932 at regne, tilstaaes Jydsk Landhypothekforening Betalingshenstand saaledes, at Foreningen ikke skal kunne erklæres konkurs, og at de Foreningen tilhørende Midler ikke skal kunne gøres til Genstand for Arrest, Eksekution eller anden Retsforfølgning for nogen før den 1. Januar 1932 stiftet Gæld. Betalingshenstandens Indrømmelse skal være betinget af, at Foreningen i det af Justitsministeren fastsatte Omfang undergives Kontrol, der vil have at føre Tilsyn med Foreningens Virksomhed og paase, at der ikke under Betalingshenstanden foretages noget, der kan forrykke Kreditorernes Stilling.

Det er det væsentlige Indhold af Lovforslaget. Man vil derved naa, at Jydsk Landhypothekforening kan faa et Pusterum, indenfor hvilket dels Hypotekforeningens Ledelse, dels andre interesserede vil kunne faa Lejlighed til at anstille Overvejelser og træffe Foranstaltninger, saaledes at dette store Pengeinstituts Forhold kan blive ordnet paa en Maade, som medfører det mindst mulige Tab. Dette er overensstemmende med, hvad der er sket ved flere andre Lejligheder, og jeg tillader mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling, idet jeg haaber, der maa blive udvist den yderligere Velvillie, at Forslaget bliver behandlet meget hurtigt, og uden at man gaar ind paa nogen indgaaende Drøftelse af Landhypothekforeningens Stilling, thi dette vilde sikkert kun være til Skade.

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Indskræn-*

ning i Adgangen til at anvende Pap og Kunstlæder i Skotøj.

Den gældende Lov om dette Forhold er af 1. Juni 1929 og har kun Gyldighed til 1. Maj 1932. Det Lovforslag, jeg her forelægger, afviger ikke meget fra den nugældende Lov, og det er da ogsaa, saaledes som det her forelægges, enstemmigt anbefalet af det ifølge den gældende Lovs § 5 nedsatte Udvalg, det saakaldte Skotøjsudvalg, hvori ogsaa Handelen er repræsenteret, endogsaa ved 4 Medlemmer.

Der er ikke meget at sige ved denne Lejlighed om de enkelte Paragraffer i Lovforslaget. §§ 1 og 2 er ligelydende med §§ 1 og 2 i den gældende Lov af 1929 med Undtagelse af, at Ordet „Slidflade“ er fjernet i fjerdesidste Linie i § 1, hvilket er sket for at tydeliggøre Lovens Bestemmelser. I 4de Stykke i § 3 foreslaas det, at al Mærkning af Skotøj med Lædersaal nu skal foretages udvendig paa Skotøjet. I 5te Stykke i samme Paragraf har Reglerne om Stempling af Skotøj med Gummisaal af praktiske Grunde faaet en Affattelse, der afviger noget fra den nugældende. Hvad angaar den egentlige Mærkning, da har Skotøjsindustrien gentagne Gange klaget over, at den var mangelfuld, og at det, at Mærkningen skulde foregaa paa en tydelig og holdbar Maade, som det hedder i Loven, var Genstand for en uheldig Fortolkning. Nu foreslaas det, at Mærkningen skal foretages med Tal og Bogstaver, der har en Højde af mindst 4 mm. Da det nu maa siges, at de i Lovens § 4 indeholdte Bestemmelser om Mærkning af det, som benævnes „andet Skotøj“, savner enhver praktisk Betydning, har man foreslaaet, at kun Paragraffens Bestemmelse om, at Skotøj, der ifølge Lovens Bestemmelser er mærkningspligtigt, ikke maa afsættes eller fordeles her i Landet uden at være mærket i Overensstemmelse med Forskrifterne i § 3, optages i den nye Lov. Efter Lovforslaget skal der herefter fremdeles ikke kunne paalægges Detailhandlerne Ansvaret for Tilvirkningen af det Skotøj, som de afsætter, men man vil dog formentlig som hidtil have Hjemmel for at straffe den Detailhandler, der afsætter ikke mærket Skotøj, naar det Skotøj, han afsætter, falder ind under Mærkningsbestemmelserne i Loven.

Om §§ 5 og 6 skal jeg blot bemærke, at det i Overensstemmelse med et af Skotøjshandlernes Repræsentanter fremsat Ønske foreslaas, at en Del af de Skotøjsmærker, der hidtil rent administrativt har kunnet undtages fra Lovens Bestemmelser, nu uden videre legalt undtages fra disse